

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és himnelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pest megye.

Visszaesés.

Az idő, melyben vagyunk, a visszaesések ideje. Az ünnepek s az évfordulóval kapcsolatos felrázó alkalmak elmultak. Mennyi karácsonyi áldás, mennyi újévi elhatározás ment már füstbe! Itt a farsang. Férjhez menések, világi mulatságok, vagy csak a feléjük való kacsintgatás mennyi kárt okoznak ilyenkor a kereső, s a széles útról már-már letérő, sőt még a szoroskapun túl levő lelkeknél is. A visszaesések idejét éljük azért is, mert a mostani emberöltőben áthullámozott hazánkon a lelki felbuzdulásnak sok mozgalma. Hullottak áldás-záporok és elnyelte nagy részüket mindenestől, az ötödik fajta talaj: a visszaesések talaja.

A visszaesés nem a legrosszabb jel, amivel találkozhatunk. A legrosszabb az, ha nincs senki, aki gondoljon vele, aki figyelmeztetne, biztatna, s épen visszaesetteket hordozna. Alig voltak az Úrnak olyan gyermekei, kik ne estek volna visszaesésekbé. Mi lett volna, ha ezeket elcsüggesztik? Ha az Úr nem találhatott volna engedelmes és alkalmas eszközöket, akik a visszaesésből kiszabadulni segítenék. Ez a pár sor is ilyen eszköz óhajt lenni. Te, kedves lélek, aki már egészen közel voltál s mostanában visszaestél, belekerülve újra a világ himes törébe, — ne csüggedj! Az Úr visszamegy érted. Sokakat mentett már meg így, a szoros kapu előtt való visszaesés után. Csak bánd meg nagyon és pótolod a hiányt. Lásd meg, hogy azért estél vissza, mert késlekedtél a döntő lépéssel. — Vár azonban az Úr biztatása itt azokra is, akik egyszer már egészen otthon voltak Nála, naponként olvasták a Bibliát s volt igazi lelki közöségük az Övével — s most évek óta visszaesésben élnek. Szomorú esetek! De az Úr tudja. Nagyon messze vagy? Igaz. De az Úr a távolvalókat ismét közelvalókká tudja tenni az Ő vére által. (Ef. 2: 13.)

Keresnek ezek a sorok még másokat is. A háborúban becsületkérdés a sebesültek összeszedése. És a keresztyéneknél? Testvéreim! Több szeretetet, több szolgálatkészséget, több hordozó türelmet a visszaesettekkel szemben! Nem alábbvaló szolgálat ez, mint átadni az első meghívókat. Nem könnyebb, mint segédszolgálatban lenni a szoroskapu körül. Gondolod, hogy csak az öröm a mennyben, ha valaki új bárányt hoz a nyájba? Hidd el — az Úr nem kisebb örömmel fogad akkor is, ha egy visszaesett lélekkel állasz Eléje s ezt mondod: „Egyet én is itt hozok!” (Máté 25: 40.)

Egy láncszem.

A W-i vasöntödében folyik a munka. A műhelyben egyik munkás egy vasdarabból hosszúkás láncszemet készít. Az arckifejezése komoly és gondolkodó. Újra és újra megnézi a láncszemet és még mindig igazít rajta valamit. Gyakran kinevetétek óvatosságáért a társai.

— Hagyd már János — mondta az egyik társa. — Ezer láncszem közt mindegy az, hogy milyen ez az egy.

De János hirtelen megfordult és az ócskavas közé dobta. — Hibás! Nem adom oda. — Kézbevelt új anyagot és türelmesen kezdte előről a munkát. Ez azután jobban sikerült.

Három év mult el azóta. Megint tél volt és hatalmas orkán süvített végig az országon. Tetőket tépett le, fákat döntött ki, — rettenetes éjszaka volt.

Az egyik fő vasúti vonalon a gyorsvonat robogott. A vihar miatt késett és a mozdonyvezető igyekezett a késést helyrehozni, nagy sebességgel rohant bele a sötét éjszakába.

Az utasok nagy része aludt. Csak a posta- és a teherkocsin dolgozott néhány munkás. A hálókocsi is telve volt, egyik utas aludt, a másik boldogan várta célja elérését és már képzeletben látta övéit.

Recsegés, majd nagy zuhanás hallatszott. A sötét éjszakában segélykiáltások, nyögés és jajveszékélés hallatszott.

A hálókocsi ropogott, recsegett, a faalkotórészek eltörtek, minden felfordult. Csak nagy megerőltetéssel tudtak a remegő, félig felöltözött utasok a szomszéd kocsi betört ablakain keresztül a szabadba jutni. Rettenetes látvány tárult a szemük elé. Ezer darabra törve feküdt lent a völgy mélyén a mozdony, egy kicsit messzebb a postakocsi romjai feküdtek és a szakadék szélén, mintha csak egy szál tartotta volna, félig a

levegőben lógott az első hálókocsi.

Hogy történt, hogy ez nem zuhant le? A kérdésre választ ad a sürgönyjelentés: „A mozdony kisiklott és a völgybe zuhant, magával rántotta a postakocsit is. Az elülső hálókocsi is bizonyosan lezuhant volna, hogyha a láncszem meg nem tartja a következő kocsin.“

Hol van az ismeretlen, névtelen munkás az öntödéből, aki félredobta a nem jól sikerült láncszemet. A névét nem tudja senkisé és ő sem fogja sohasem megtudni, hogy mennyi áldás származott az ő lelkiismeretességéből, hány emberéletet mentett meg az ő hűsége. De Isten ismeri őt és meg fogja kapni hűsége díját.

Kedves olvasóm! Milyen elővigyázatossági intézkedést tettél te, hogy le ne zuhanj a kárhozat örvényébe? Mibe fogsz kapaszkodni a halál órájában? Fog a gyűrű tartani a döntő pillanatban, vagy engedni fog. A másvilágról hangzanak feléd azok kiáltásai, akik saját készítményű gyűrűkbe kapaszkodtak: „Gyalázatunkban heverünk és elborít minket a mi szegyenünk.“ (Jer. 3:25) Hagyd magad figyelmeztetni, mielőtt késő, hall meg a jó Pásztor szavát, aki téged keres: „Serkenj fel, aki aluszol és támadj fel a halálból és felragyog tenéked Krisztus.“ (Eféz. 5:14.)

BUS ÉJSZAKÁK.

Sokszor kinyújtom jobbkezem
Bús éjszakákon,
S egy kéz fogását érzem,
Mikor nem várom.
Isten mivoltát emberész
Bár meg nem érti,
Velünk Ő hiven egyre kész
Szent frigyre lépni.

Krónikák két könyve.

(2) A könyv legrövidebb fejezetében, a tizedikben, rideg rövidséggel letárgyalja Sault, hogy a hátralevő 19 fejezetben nagy kedvencéről, Dávidról beszélhessen. Bőségben így sem múlja felül a Sámuel könyveiben Dáviddal foglalkozó több, mint 30 fejezetet. Salamon látszólag jóval kisebb részt kap a II. könyv első kilenc fejezetével. Ám ehhez hozzá kell tudnunk, hogy míg Absolonról csak ép egy szó esik a családfa kedvéért, Dávidnak ez a fia, már az apáról szóló fejezetekben igen ki van tüntetve. A könyv nem akarja feleslegessé tenni a már korábban elkészült Sámuel s Királyok könyveit. Azoknak örökbecsű szép részeit: a frigyláda elszállításáról (13: 15.), a templomépítésre vett felséges megbizatról s korlátairól — Dávid nyomban következő imájával együtt (17.), majd Salamon hatalmas templomszentelési ünnepélyét, avató imádságát (II. 6.) — nem resteli újból hozni.

De van a könyvnek egy egészen önálló része, mely a többi történeti könyvekben nem fordul elő. Az ő *első zsoltára* (16). Voltakép három zsoltárnak, a 105., 96., 106. zsoltárnak kiszakított részei hangzanak fel itten. 29 versnyi terjedelemben a frigyláda helyre szállítása alkalmával. „Örvendezzen szívük azoknak, akik az Urat keresik. Beszéljétek a pogányok közt az Ő dicsőségét . . . Imádjátok az Urat a szentség ékességében! . . .” Újszerű még Salamonnak a templomépítésre vonatkozó ismételt kioktatása a tervrajz-átadással (22., 28.), a templomtisztikar felállítására (23—26). Meglepő, hogy nem hallgatja el Dávidnak a népszámláltatás folytán elkövetett bűnét s még inkább Sala-

monnak Gibeonban, a magaslatokon való áldozását. Kiténik ebből, hogy a könyv írójának nem volt az a harározott világossága, amivel az egykorú prófétáknál találkozhattunk. Egész új dolog még az, hogy az első könyv 21. fejezetében fordul elő először a Bibliának később oly sokszor emlegetett szava: a Sátán.

Az ország kettéválásától lefolyó események a II. könyv 27 fejezetén keresztül peregnék le. Ugyanezt a részt a Királyok könyve 36 fejezetben tárgyalja. De könyvünknek könnyebb a dolga, mert Izráelt, mint eretnek királyságot következetesen mellőzi. Josafátnak, az egyébként áldott országlásáért magasztalt, kegyes királynak is nagyon felrója, hogy Akhábbal szövetségelt (17—20). A Salamon utáni királyok közül különösen elidőz Asa (14—16), Jóás (24), Uzziás (26) alakjainál. Mindezek igen előzékeny magatartást tanusítottak papi szempontból legalább életük első felében. Nincs azonban egysém, akiknek életében végül is valami fájlalni valót ne találna. Még Ezékiás (29—32), sőt Jósias (34—35) sem kivétel, akiknek pedig a törvénykönyv helyreállítására és a páskha ünnep felelevenítése folytán rendkívül nagy jelentőséget tulajdonít. Amannál a dicsőség vágyat, emennél azt bélyegzi meg, hogy az egyiptomi király tanácsában nem ismert rá az Isten szájából származó tanácsra. Nekünk azonban jó olvasni ezeket a kritikákat. Erősítik bennünk azt a bizonyosságot, hogy minden egyoldalúsága mellett is a Krónikák könyvei az igazságkeresés megvesztegethetetlen erejétől vannak áthatva. A záró fejezet (36) 27 verset szentel a száműzetés körüli idők vázolására. Az elbukásból levonja a lelki tanulságot, mint a Királyok könyve. (Folytatjuk.)

Az utolsó pillanatban.

Egy keresztyén testvérem beszélt el nemrég az álmát. Mivel arra gondolok, hogy úgy ahogy reám, másokra is felrázó és több éberségre indító hatással lesz, leírom.

— Nagy, fehér hómezőn mentem keresztül — mondta el testvérem — lelki vezetőmmel. Szép holdas éjszaka volt. Egyszerre megakadtam és sehogysem bírtam tovább menni. Vezetőm már messze járt, mindenfelől jöttek emberek, akik haladtak utána, — engem megelőzve. Ekkor érkezett mögém egy kedves lelki testvérem. Ő azután támogatni kezdett és szóval is bátorított: Csak tovább! Így újra elindultam. Azután mentünk hosszú sorban keresztül a fehér hómezőn. Nemsokára egy kaput pillantottunk meg. Felette egy óra volt. A kapu mellett csúnya, vigyorgó arccal, fekete kabátban állt a sátán. Magasra emelt kezében egy pálca volt, — olyan, mint a karmesteri pálcák — melyet amint az óramutató ment, egyre lejjebb-lejjebb engedett. És ezalatt, a mind lejjebb ereszkedő pálca alatt, ment be a kapun az emberek hosszú sora. — Én folyton az órát néztem. A mutatók mindjobban közdledtek a 12-es számhoz. Tudtam, hogy még mielőtt azt elérnék, nekem be kell jutnom a kapun. A sátán szemei dühösen villogtak felém és társaim felé. Fogait vicsorgatta, amint észrevette, hogy van lehetőség arra, hogy még 12 óra előtt a kapuhoz érjünk. Az óra mutatói már majdnem a 12-ön álltak. És ekkor elém került, eddig engem támogató testvérem és belépett a kapun. Utána én is. A pálca, melyet a sátán tartott, egészen a fejem felett volt. Azután éreztem, hogy csúszott le mögöttem, hátamat érintve, mint egy lezáruló sorompó. Az órán a mutatók ép a

12-re értek. — Én voltam az utolsó, aki bemehetett a kapun. G. A.-né.

Nagy az Ő kegyelme.

Tálalkoztam egy férfival, aki valami olyanra tanított, amit sohasem fogok elfelejteni. Egy barátom hívott, hogy látogassuk meg. Tizenöt éves korában elesett és megsérte a hátgerincét és azóta, körülbelül negyven éve, ágyban fekvő beteg. A legkisebb mozdulat nagy fájdalmat okozott neki és azóta egy nap sem volt, amikor nem lett volna fájdalma. Ha a betegsége kezdetén valaki azt mondta volna neki, hogy negyven évig kell majd így feküdnie, lehetetlennek tartotta volna. De az Úr napról napra kegyelmet adott neki. Amikor beszéltem vele, úgy éreztem magam, mintha olyannal állanék szemben, akit Isten különösen kedvező körülmények közé helyezett és különös kegyelemmel vett volna körül. Ritkán láttam arcot úgy ragyogni, mint az övét. Semmi keserűség nem volt benne, csak túláradó öröm látszott rajta.

— Barátom — kérdeztem — a sátán sohasem kísérti meg és adja azt a gondolatot, hogy Isten kegyetlen és keményszívű?

— Dehogy nem — felelte — gyakran megkísérli. Ha kinézek az ablakon és látom az embereket sétálni, azt súgja a sátán: „Ha Isten csakugyan olyan kegyelmes, miért engedi meg, hogy évekig itt feküdjél? Ha szeretne, nem kellene itt feküdnöd és másoknak terhére lenni. Gazdag és egészséges lennél és saját kocsidon utazgatnál.“

— És mit csinál a sátán kíséreteivel szemben?

— Egyszerűen a golgothai kereszthez vezetem. Ott 1928 év előtt úgy megijedt, hogy azt a helyet nem bírja és azonnal elhagy.

A nehéz feladat.

A napokban meglátogattam az iskolánkat, írja egy német lelkész. A nagyobb gyermekeknek szépírás órájuk volt. Belenéztem a füzetükbe és gyönyörködtem, hogy milyen szép betűkre tanítja a tanító a gyermekeket. A tekintetem megakadt egy gyermekén, aki előtt egy nagyon szépen megírt minta volt, amit a tanító maga írt. A kis fiú mozdulatlanul, mogorva arccal ült és hol a mintára, hol az üres füzetére nézett.

„Miért nem írsz?“ — kérdeztem. „Nem tetszik a mintám“ — felelte — „tulságosan nehéz. Azt szerettem volna“ — mondta és a szomszédjára mutatott — „az könnyebb is és szebb is“.

„De gyermekem“ — mondtam, — „ha a tanító úr neked adta ezt a mintát, bizonyosan tudta, hogy miért tette. Kezdd el és írd le szépen“.

A gyermek arca megnyúlt, a szemei könnyesek lettek és egyszerre csak hangos sírásba törve, az asztalra borult.

Fejcsóválva mentem tovább és megnéztem a többi fiú feladatát is. Azután újra odamentem az én boldogtalan kis barátomhoz. Próbáltam vigasztalni és bátorítottam, hogy fogjon már hozzá. Hiszen azt senki sem kívánja, hogy az ő feladata olyan szép legyen, mint a tanító úr mintája.

A kis fiú küzdött önmagával. Még egy kicsit gondolkozott, azután maga elé állította a mintát és reszkető kézzel kezdte sorban lemásolni az olyan nagyon nehéznek látszó betűket a füzetébe.

Ekkor odament hozzá a tanító, addig nem akart, amíg a kis fiú macakskodott és nem fogott hozzá az íráshoz. Odaült a kis fiú mellé a padra és kezét a fiúcska jobb

kezére téve, szelid nyomással irányította őt a betűk alakításánál. Közben pedig meleg szeretettel bízta.

*

Nem hasonlítunk-e mi is ehhez a nehézkes kis iskolásfiúhoz? Nekünk is van egy tanítónk, „Mesterünk“, aki elénk tette a feladatot: „engedelmesség“. De mi szivesebben vettük volna a másikat, aminek „élvezet“ a neve. Mivel nekünk a mi feladatunk nem tetszik, félretesszük, morgunk, zúgolódunk.

Lassanként azonban belátjuk, hogy a zúgolódás nem használ. A feladat előttünk van és megkíséreljük elvégezni. És mi történik? Ahogy a „Mester“ látja az igyekezetet, elénk jön, segítségünkre van. És amit az előbb még lehetetlennek láttunk, könnyen elvégezzük.

És ha megtanultuk az „engedelmességet“, akkor már az „alázatosság“ és az „önmegtagadás“ sem lesz többé nehéz a számunkra.

Ha az Úr Jézus iskolájában vagy, nem kell többé félned, akkor már semmi sem lesz nehéz. A Mester melletted van és hű szeme téged figyel, füle kész meghallani téged és keze kinyújtva, hogy támogasson. De csak akkor, ha hiszel Benne, mert „mindenek lehetségesek a hívőnek“.

APRÓSÁGOK.

Miért nem hisznek olyan sokan az isteni igazságban? — Talán mert nem bizonyították be nekik? — Nem, hanem mert nem tetszenek nekik. (Pascal)

—

Vagy az imádkozás fog oda-juttatni, hogy elhagyd bűneidet, vagy a bűneid fognak odahatni, hogy abba hagyj az imádkozást.

KÜLMISSZIÓ

Az Úr a mi őrizőnk.

A németrajnai missziói társulat Sumatra szigetére a batakokhoz küldte 1856-ban Asselt misszionáriust, Húsz évvel azelőtt ugyanott két misszionáriust a batakok megölték és megették.

Asselt misszionárius írja, hogy csak borzalommal tud az első évre visszagondolni. Először egyedül volt ott, azután a feleségével együtt. Gyakran úgy érezte, hogy nemcsak ellenséges emberek, hanem a sötétség hatalmai is körülvették. Nem egyszer olyan megmagyarázhatatlan szorongó érzés vett erőt rajtuk, hogy éjjel felkeltek, térdreborultak és imádkoztak.

Később néhány kilométerrel beljebb költöztek, ahol egy barátságos néptörzs lakott. Egy napon Asselt misszionárius a házuk előtti padon ült, amikor egy férfi jött hozzá, aki az előbbi lakóhelyük közeléből való volt. Megkérdezte Asselt misszionáriust, hogy mutassa meg neki az öröket, akik éjjelenként a házát őrzik. Hiába mondta a misszionárius, hogy náluk csak egy kis pásztorfiú és egy kis kukta van, aki főzni segít, a batak férfi nem hitte el és kérte, hogy engedje meg, hogy a házát átkutassa. Miután a misszionárius megengedte, a batak férfi átkutatta a ház minden zugát és mikor meggyőződött róla, hogy tényleg nincs ott senki, így szólt: „Amikor először hozzánk jöttél, nagyon haragudtunk és elhatároztuk, hogy megölünk téged és a feleségedet. Ki is vonultunk éjszakánként a házad ellen, de mindig két-két sor szuronyos katonát láttunk a házad körül és nem mertünk közeledni. Elmentünk egy orgyilkoshoz, ez kigúnyolt minket,

hogy gyávák vagyunk és azt mondta, hogy ő sem Istentől, sem az ördögöktől nem fél és így keresztül fog hatolni az örök során.

Következő este megint összegyűltünk, hátul maradtunk és őt előre engedték. Nem sok idő múlva azonban futva jött felénk az orgyilkos:

— Még sem merek előremenni — mondta — két sor nagy és erős férfi áll ott szorosan egymás mellett és a fegyverük, mint a tűz, világít.

Ekkor lemondunk arról, hogy megöljünk téged. De most mondd, Tuan (tanító), hol vannak az örök? Te nem láttad őket?”

„Ekkor” — mondta a misszionárius — „bementem a házba és kivittem a Bibliámat, kinyitottam és így szóltam: Látod, ez a könyv a mi Istenünknek a szava, amelyben megígéri nekünk, hogy meg fog minket őrizni és védeni. Ennek az ígéretnek hiszünk mi és ezért nem kell látnunk az öröket. De ti nem hiszték, ezért kellett, hogy Isten megmutassa nektek az öröket, hogy megtanuljatok ti is hinni.”

Adja vissza a mutatókat.

Egy délamerikai órás üzletébe belépett és egy néger két óramutatóval a kezében és így szólt: „Kérem, legyen szíves megjavítani ezeket a mutatókat, hat hónap óta nem jár jól.” „Hol van az óra?” — kérdezte az órás. „Otthon” — felelte a néger. „Akkor hozza el az órát” — mondta az órás. „Nem hozom, hisz az óra jár, csak a mutatók nem járnak jól. Csak azért akarja, hogy elhozzam az órát, hogy szétzedje és azt is felszámítsa nekem. Nem hagyom itt, adja vissza a mutatókat!” — A néger azután tovább állott, hogy egy tisztességes órást keressen.

Nem csinálunk így mi is sokan Isten-nel szemben. Nem szolgáltatjuk ki magunkat egészen, mert félünk, hogy sokba kerül. A szív a mi óránk. A rosszul járó mutatók az indulataink és szavaink. Adjátok oda a szíveteket egészen az Úrnak és a mutatók is jól mutat majd.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Febr. 1. Márk 9:14–32. Róm. 11:13–24. A megdicsőülés hegyén töltött órák után rendszeren annál nehezebb feladatok várnak reánk a hétköznapi élet folyójában. Azért kellene ezeket az órákat minél jobban kihasználnunk az Úrral való összeköttetésünk megerősítésére, elmélyítésére, sokkal jobban, mint ahogy ezt abban az időben ki tudták használni a tanítványok. Az Úr Jézusnak meg kell őket dorgálnia hitetlenségökért. Másképp volt ez később, mikor a tanítványok megnyerték a Szent-Lélek teljes kitöltésének ajándékát, s annak erejében tudtak munkálkodni. S ez az ajándék számunkra is el van készítve.

Febr. 2. Márk 9:33–50. Róm. 11:25–36. Isten országában az a legnagyobb, aki legtöbbet szolgál. Ne ítéljessük másoknak a szolgálatát, ha ez nem egyezik meg egészen a miénkkel. Bizzuk az ítéletet az Úrra, aki legjobban tudja, hogy kik az Övéi, s azt is, hogy ki milyen engedelmes-séggel és hűséggel szolgál neki. Ki-ki első-sorban a maga életét vizsgálja meg, nem ragaszkodik-e még valamely bűnéhez, amellyel botránkozott másokat, s megakadályozza a maga lelki fejlődését. Ezeket a fontos igazságokat szűrhetjük le az Úr Jézusnak itt följegyzett tanításaiból.

Febr. 3. Márk 10:1, 13–31. Róm. 12:1–12. Jézus nem azt kívánja tőlünk, hogy minden tekintetben olyanokká legyünk, mint a gyermekek, mert az lehetetlen volna, hanem hogy az Isten országának dolgaival szemben legyünk olyanokká, mert azokra nézve épen olyan tudatlanok vagyunk, mint a gyermekek. Aki a maga okosságával, a maga jóságával akar belépni az Isten országába, az csak úgy járhat, mint a gazdag ifjú, aki azt hitte, hogy minden jóság és érdem meg van benne, pedig a mulandó földi kincsek úgy meg tudták kötni a lelkét, hogy inkább azokat választotta, mint a lelke üdvösségét. Csak Istennél lehetséges minden, bizzuk tehát magunkat Istenre, mint tudatlan és tehetetlen gyermekek.

Febr. 4. Márk 10:32–52. Ezék. 33:10–16. Jézus itt ismét a szolgálatra tereli tanítványainak figyelmét, s reámutat arra a szolgálatra, amelynek betöltését Ő vállalta, mikor a földre jött. Csak az a szolgálat, amelyet értünk végzett az Úr, lehet alapja a mi szolgálatunknak is. Aki még igénybe nem vette maga számára az Úr szolgálatát, aki még nem engedte meg-

mosalni magát a Jézus vérében, az nem szolgálhat Őneki. De aki hittel elfogadta ezt a nagy szolgálatot, azt az Úr képessé teszi a szolgálatra, vakok szemeinek megnyitására, lelkeknek Ő hozzá vezetésére.

Febr. 5. Máté 20:1–16. I. Kor. 9:24–27. Luk. 10:38–42. Fil. 1:27–2:4. A menny felé vezető keskeny úton sokan járnak, s az Úr kegyelméből el is fogják érni a célt, a mennyei hajlékokat. Csak az a kérdés: hogyan? Úgy-é, mint akik csak tűzőn által mentetnek meg, de munkájuk megég, mert csak széna és pozdorja volt? Így járnak azok, akik elfogadták Isten bűnbocsátó kegyelmét, de keresztyén életökben hanyagok voltak, ide-oda ingadoztak, sok megkötözöttségüktől nem engedték magukat feloldoztatni, s így csak fél szívvel tudtak szolgálni. Vagy pedig úgy, mint győzedelmesek, akik teljesen kiszolgáltatták magukat az Úrnak, s akiken Ő egészen elvégezhette a maga munkáját, s akiket így képessé tehetett arra, hogy az igaz fundamentumra aranyat, ezüstöt, drágaköveket építsenek. (I. Kor. 3:11–15.) Hogy vágyol odaérkezni a mennyei célhoz?

Febr. 6. Zsolt. 116. Róm. 12:13–31. Itt nem olyan lélek dicséri az Urat, aki mindig csak jó napokat látott, hanem olyan, aki ugyancsak megkóstolta, sőt ki-ürítette a szenvedések poharát. De a legnagyobb szenvedések között is az Úrra tudott nézni, az Úrral való bizodalma meg nem rendült s épen azért tapasztalhatta is az Úr soha meg nem szűnő szeretetét és hűségét. S ez a tapasztalat még nagyobb szeretetre és hálára indítja, úgy, hogy a jó napokban épen úgy kitart az Úr mellett, mint a nehéz napokban. Szenvedsz, keresztyén testvérem? Fordulj az Úrhoz, bizzál Ő benne! Jó napokat élsz? Annál inkább fordulj az Úrhoz és bizzál Ő benne. Tapasztaltad már, hogy megsegített s kiszabadított a bajból? Ugy még több okod van a szeretetre, bizalomra, hálára.

Febr. 7. Márk 11:1–19. Róm. 13:1–10. Jézus eljövendő dicsőséges királyságának előrevetett képe a virágvasárnapi bevönulás Jeruzsálembé. Mint ahogy ott kiüzi Atyjának templomából az üzérkedő kufárokat, úgy fogja dicsőségben való eljövetelekor lábait alá vetni összes ellen-ségeit. De most még a kegyelem idejét éljük. Most még itt az idő, hogy szívünk hittel és bizalommal teljék meg Urunk és

Mesterünk iránt, s életünk fája olyan gyümölcsöket hozzon, amelyekkel az Ő, lelkeket kereső megváltói szívét megörvendeztethetjük.

Febr. 8. Márk 11: 20–33. Róm. 13: 11–14: 9. Az imádság meghallgattatásának különösen két nagy akadálya van: a kételkedés és a megbocsátani nem tudás. Ahol ezek vannak a szívben, ott Isten nem hallgathatja meg az imádságot. A kételkedés nélkül való hitnek és a minden utógondolat nélkül való megbocsátásnak ellenben nagy ígérétei vannak. A hitelenség és a csaltság pedig, amilyen volt a főpapoké és az írástudóké, sohasem kap feleletet az Úrtól.

Febr. 9. Márk 12: 1–17. Róm. 14: 10–23. Az emberi szív gonoszságának mélységeibe enged belétekinteniünk az a tény, hogy az emberek nemcsak a prófétaakra nem hallgattak, hanem Istennek egyetlen szerelmes Fiát sem becsülték meg. S mily nagy isteni kegyelem, hogy az Atya mégis Őt tette a szegeletkövé, amelyre hit által reáépíthetjük üdvösségünk épületét. Csak aztán adjuk meg Istennek, ami Istené, vagyis adjuk át magunkat egészen Ő neki, mert mindenestől az Ővéi vagyunk.

Febr. 10. Márk 12: 18–34. Róm. 15: 1–13. Jézust semmiféle rosszakaratú, furfangos kérdéssel nem lehet sarokba szorítani. Ő mindenre meg tud felelni, s minden feleletéből isteni bölcsesség sugárik, úgy, hogy ellenségei kénytelenek leverelve visszavonulni, az őszinte kérdezők, a kereső lelkek pedig megérthetik szavaiból, hogy nem elég értelmünkkel megérteni az isteni igazságokat, hanem engedelmeskedniük is kell nekik és cselekedniük őket. Aki nincs messze az Isten országától, az még nincs benne, s ha meg nem teszi a döntő lépést, hogy belépjen, akkor az első szélroham ismét messze vetheti.

Febr. 11. Márk 12: 35–44. Jer. 9: 22–23. Jézusban mind a két prófécia beteljesedett, az is, hogy Ő Dávid fia, mert test szerint Dávid családjából származott, s az is, hogy Dávid Úra, mert Isten Fia volt. Az őszinte lelkek csudálattal hajolnak meg ez előtt az isteni titok előtt, amelyet a kevély, farizeusi lelkek elvetnek, mint érthetlent. De az Úr a kevély-

lyeket megalázza, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. A hívő és alázatos szegények kicsiny adománya kedvesebb neki, mint a büszke gazdagok nagy adományai.

Febr. 12. Luk. 8: 4–15. II. Kor. 12: 1–10. Ján. 11: 20–27. Fil. 1: 12–21. Milyen becses volt Pál apostol előtt az Isten igéje, hogy annyira tudott örülni az ige hirdetésének, még ha az irigységből, vagy versengésből hirdettetett is. Örülünk mi is, mennél többször és mennél több helyen prédikáltatik a Krisztus. Csúszhat bele az ige hirdetésbe emberi bölcsesség, vagy nem egészen tiszta szándék is, de Isten igéje néha még ilyen akadályok dacára is hat. Természetesen, mennél tisztábban és mennél tisztább indulattal hirdetik az ige, annál gazdagabb és annál tökéletesebb gyümölcsöt hoz. Imádkozunk olyan ige hirdetőkért, akik így hirdetik az igét.

Febr. 13. Zsolt. 118: 1–29. Róm. 15: 14–24. A hálaadásnak, bizalomnak, örömeinek szava hangzik ebben a zsoltárban. Olyan lélek szól itt, aki tapasztalta az Úrnak megszabadító és megsegítő kegyelmét, s aki teljes határozottsággal és bizonyossággal ráállt a szegeletköre, amely örök és mozdíthatatlan. Hány újtestámentomi keresztyén hite marad el ennek az őtestámentomi zsoltárirónak a hitétől!

Febr. 14. Márk 13: 1–23. Róm. 15: 25–33. Az Úr Jézus előre megmondott mindent. Szavai vonatkoznak Jeruzsálemnek a közeli jövőben bekövetkezendő pusztulására is, de vonatkoznak a távolabbi időkre, az utolsó időkre is. S mint ahogy az első prófécia beteljesedett, úgy be fog teljesedni a második is. Vigyázzunk és imádkozzunk!

Febr. 15. Márk 13: 24–37. Róm. 16. Az Úr Jézus újrakezdetének napját kiszámítani nem lehet, de a jelekre, amelyek az utolsó idők közeledését mutatják, figyelniük kell. Sok jelenséget látunk, amelyek arra figyelmeztetnek, hogy a nagy nap nem lehet messze. Serkentsen az bennünket arra, hogy elkészítettetni engedjük magunkat, hogy mindenkor készen várhassuk a mi Urunkat és hű szolgáltnak találtságunk. Háromszoros intéssel szól hozzánk az Úr: Figyeljete, vigyázzatok, imádkozzatok!

Vargha Gyuláné.

Jól emlékezem, hogy amikor az imádkozásban tanúsított buzgóságom alábbhagyott, azonnal meg nem engedett és helytelen érzések és indulatok ébredtek fel bennem. (Gellert.)